

Školjke.

1.

Glej, nebo je temno,
Solnce se mi skriva;
Oj, ne pásti méne,
Duša ljubezniva!

Oj, ta šum nad glávo,
To vršenje čudno!
Oh, kakó mi v prsih
Stiska srce trudno!

Silni strah mi z grózo
Vse kostí pretresa!
Kaj vse to pomeni,
Milostna nebesa?!

2.

Kot po tèmnem nebu
Zvižgajoča strela,
Kruta smrt pri méni
Mimo je letela.

Dve cvetóci cvetki
Potom pokosila,
Dva mi bridka meča
V srce zasadila!

Kot metuljček nežni,
Z iglo zabodéni,
Vztrepetava v prsih
Bóhno srce méni!

3.

Peva in prepeva
Moja skromna Vila,
Nad valovjem jeznim
Razteguje krila.

In pod njo se péni
In šumi valovje
Ter srdito bije
Oh goló skalovje.

Brzo, Vila, brzo,
K jasni mi višini!
Kruta smrt prebiva
V šumni globočini!

4.

Peva in prepeva
Moja skromna Vila,
Više mi in više
Povzdiguje krila . . .

A z nebí jo zdajci
Smrtonosna strela
V srcece nedolžno
Kruho je zadela!

Pada, pada brzo
Z visočine jasne
In nemilo plusne
Med valove glasne.

5.

Glej, boreče v valih
Vidi se iz žrela
Zdaj ročica drobna,
Zdaj nožica bela!

Kdo pomagaj nama,
Ljubezniva moja?
Kdo li reši naju
Smrtnega še boja?

Zadnja žalostinka,
Milo ti zazvóni,
Potlej pesem nama
V globočini vtóni! . . .

Zamejski.

Iz srca.

Povijam v kito cvetje mlado,
Namenil sem jo tebi v dar:
Pomlád je cvetje to rodila,
Pomlád mu dala vonj in čar.

To kita ni cvetóv pomladnih,
To ni pomlád, ki jih rodi:
Iz srca so te pesmi moje,
Pomlád ljubezni v njih živi . . .

Rástislav.

»Oj, ti skuta zelena!« zatogotila se je, ko je vstajala. »Rečem ti pa, nikoli bi te ne bila vzela, da me nisi vrgel. Pojdiva v hišo!«

Tam pri hlevu pa je stal hlapec Gašper in se je od radosti tolkel po kolenih.

»Marušica! Marušica! Ali te je vrgel? Ta nit te je vrgla! Takih pet na vsak prst, kakor si ti! Haha!«

Pograbila je poleno iz skladanice in planila proti njemu. In gotovo bi mu bila razbila lobanjo, da ni hlapec pobegnil v hlev ter se skril nji, ki je od srda kàr trepetala. To je bila meni namenjena ženska!

(Konec prihodnjič.)

Školjke.

4.

Zbegano v višinah
Klaverno človeče
Zopet sem ubožec
Brez miru in sreče.

Oh, to veličanstvo,
Prostor ta brezmejni,
Svetli ti svetovi
Skrivni, čarodejni.

Ta tihota večna
In ta svit studeni —
Groza me obhaja:
Tu ni dobro meni!

5.

Kje si, zemlja rodna,
Zemlja bedna, mala,
Ki jo milost božja
Meni v last je dala?

Plašen in brezupen
Vračam se ti v krilo;
Da sem te ostavil,
To ni dobro bilo.

Kakeršna si koli,
Moja si brez kraja,
Dokler se s telesom
Duša moja spaja!

6.

Tebe jaz ne črtim,
Zemlja slikovita;
Čudesna si, krasna,
Slavna, ponosita.

Kdo šumeča morja,
Divjekrasne gore,
Jezera in reke
Prehvaliti more?

Kdo večere divne,
Dneve zlatorosne,
Kdo tišine mirne,
Vihre gromonosne?

7.

Tebe pač ne črtim,
Lepa mi narava!
Kadar vrè mi srce
In gorì mi glava.

Iz človeške družbe,
Družbe mi dosadne,
Čestokrat zatekam
V gaje se ti hladne.

Takrat mir, tolažba
V srce mi zaveje;
Lice se razjasni,
Duša se zasmije.

8.

Vse šumi nad mano;
Skrivno šepetanje
Rahlo me zaziblje
V čudalepe sanje.

Zopet duh v sanjave
Plove mi višine,
In v razkošji ondu
Joka, moli, gine.

Krog in krog nebeške
Takrat čujem glase;
Slušam, tiho slušam,
In ne zabim nase.

Zamejski.

